

Rešitev zastavice v podobah v 7.–8. števil.

Roža (vrtnica) je kraljica cvetic.

Prav so jo rešili: Marjan Tratar, učenec II. razr. realke v Ljubljani; Marija in Vida Bezeljakovi v Žalni; Bertica Bezeljakova, učenka IV. razr. pri Sv. Tomažu; Marija in Jakica Ganglovi v Ljubljani; Vilma Predaličeva v Metliki; Mirko Hlebec, učenec mešč. šole v Krškem; Milena in Zdenka Novakovi v Metliki; Stanko Guštin, dijak v Metliki; Franc Poljanšek v Lescah; Zdenka Serajnikova, učenka na Prihovi; Breda Hribarjeva v Metliki; Marn Nestor, dijak v Kranju; Erika Kamenškova na Dvoru; Majda, Breda in Alenčica Gabrove v Škofji Loki; Črtomir Zorec, učenec I. razr. realke v Ljubljani; Darica Sitarjeva, učenka V. razr. Lichtenturnove šole v Ljubljani; Uroš Župančič, učenec v Ratečah na Gorenjskem; Tanja in Nadežda Žerjavovi in Mica Oblakova v Ljubljani; Danica Požekova, učenka IV. razr. v Metliki; Stanko in Slavica Erzenova v Radovljici; Ciril Grile v Zapužah pri Lescah; Martina in Fran Kunaver v Selu na Gorenjskem; Franja Čagranova, učenka pri Sv. Jurju ob Ščavnici; Boris in Lija Sijančeva v Svetinjah; Maks in Štefan Mlakar na Prihovi; Milko Hmelj v Ratečah; Branko Tobias, dijak III. razr. realne gimn. v Ptuj; Mija Tobiasova, učenka v Kozjem; Lovro Rogelj in Franc Korenčan, učenca III. razreda meščanske šole v Krškem; Jožica, Ela in Fanika Čončeve, učenke V. razr. v Jarenini; Davorin in Vekoslav Mordej, Dragotin in Vinko Artič pri Sv. Roku ob Sotli; Miroslav Valant, učenec IV. razr. mešč. šole, Rado Lavrič, učenec II. razr. mešč. šole, in Vladimir Trop, učenec I. razr. mešč. šole v Krškem, Olga Lavričeva, učenka III. razr. ljudske šole v Krškem; Milica Cetinska, Milič Ivnikova, učenka I. razr. mešč. šole, Angela Vahova, učenka I. razr. mešč. šole v Krškem; Leskovar Ivan, slikarski učenec v Celju, Lesjak Alojz, Fink Rudolf, Martin in Janez Razboršek in Franc Rak na Prihovi pri Konjicah; Rauterjeva Vekoslava, Stanjkova Angelica, Beričeva Marica, Hedžedova Jelislava, Lipovčeva Marica, Gorjakova Jožica, Senčarjeva Marica in Vogrinčeva Franica, učenke v Ceza-njcevh pri Ljutomeru; Zorica Severjeva, učenka, Miloš Sever, učenec v Gornji Radgoni; Branko Manfreda, učenec V. razr. v Ljubljani.

Simon Jenko.

Znameniti pesnik Simon Jenko se je rodil v ubožni vasi Podrečje. Bil je ubog na imetju, a bogat na duhu. Že ko je hodil v ljudsko šolo v Kranju, je pokazal svojo nadarjenost. Da je hodil pozneje v višje šole, se ima največ zahvaliti svojemu stricu patru Nikolaju. Ko je dovršil gimnazijske študije, bi bil rad šel s svojimi prijatelji na Dunaj. A ni imel denarnih sredstev. Nato se je vpisal v bogoslovje. Ker pa ni čutil poklica, je šel na Dunaj, kjer je poslušal pravo. Na Dunaju je živel jako siromašno. Le s poučevanjem si je zaslužil toliko, da je mogel izhajati. Z odvetnikom dr. Prevcem, ki je

bival v Kamniku in ki je bil Jenko pri njem v službi kot koncipient, se je pozneje zopet preselil v Kranj. Tu je umrl, star šele 34 let. Najlepše njegove pesmi so: „Slovenska zgodovina“, „Samo“, „Adrijansko morje“, „Najprej“, „Naše gore“, „Gori“, „Trojno gorle“, „Slika“. Jenku so izvirale pesmi iz dna srca. Pisal je le to, kar je čutilo njegovo srce, ki so ga razjedale mnoge bolesti, a najbolj bolelost zaradi njegove nesrečne domovine. Saj piše v pesmi „Slovenska zgodovina“:

Bridka žalost me prejšine,
ko se spomnim domovine,
vsemu svetu neopzname,
od nikogar spoštovane.

Koliko gorja je izkusil, izraža v pesmi „Trojno gorje“. V pesmi „Samo“ je povprašal:

In ko ura nam odbije,
črna zemlja nas pokrije,
kdo bo še po nas povprašal,
kdo se z nami bo ponašal?

A s Simonom Jenkom se ponaša slovenski narod. Slovenci se navdušujejo ob njegovih pesmih, ki bodo živele, dokler bo živel slovenski narod.

Ana Kolmanova

Najstarejši časopis.

Najstarejši časopis na svetu je „Pekingški list“, ki izhaja v Pekingju, v glavnem mestu Kitajske. Ustanovljen je bil v 7. stoletju in je torej star okoli 1300 let. — V Evropi je najstarejši list angleški časopis „The Oxford Gazette“, ki je začel izhajati leta 1665. — Med slovenskimi časopisi je najstarejši list „Učiteljski Tovariš“, ki izhaja 60. leto v Ljubljani.

Pozdrav neodrešeni domovini.

Domovina! Beseda, polna miline in sladkosti. Srce se mi trga, ko mislim nate v teh nejasnih dneh. — Tri dolga leta si bila priča nečloveških pobojev, tri težka leta te je pojila rdeča kri. Tri brezkončna leta je smrt orala tvoje ledine, ti zasajala želo struna v tvojo sveto prst. In Soča, ti krasna reka, ti krepko dekle planinsko, ti ljubljena svojih otrok — ali boš res žuborela danes bolj kot kdaj prej mimo grobov slovenskega domovanja?

Nismo še pozabili šepetanja tvojih valčkov, dasi je ločitev od tebe že tako dolga. Štiri leta že sanjamo o tebi. Ko nam je duša otožna, se zamislimo nazaj v prekrasno dobo, se spominjamo tebe, solnčna dežela!

Veliko je naše gorje. Nikdar ti ga ne bomo pripovedovali... In — ko je nabočil dan, da bi se svobodni zopet povrnil k tebi — je bilo brezmejno naše veselje.

In šli so k razorani, razteptani, a vroče ljubljani, skoro več nepoznani majki. In šli so z vriskom in upom v duši, poljubliali so trpeča domača tla, plakali nad njih razvalinami... Strah jih je obdal, ko so videli razdejanje... a ljubezen, žarka, vse premagujoča ljubezen je zmagala njih srca... Šli so, da posejijo domače polje, ga oplodijo s svojo ljubeznijo, poznočili z grenkimi solzami in z znojem lastnega trpljenja. — Šli so — poravljat raj Slovenije. In dejali so nam mlaščim: „Potrpite, tudi vi pridrete za nami!“ — Poslovili smo se — a vedeli, da se v kratkem vidimo tam, kjer

smo se porodili, kjer smo igrali prve otroške igre. —

Prišel je preobrat. In glejte! Ko je naša trpeča, z mrtveci napolnjena domovina prvč zadrhtela v svojem osvobojenju, ki ga je ona najbolj zaslužila, ko je ovila s trobojnicami razrušeno kamenje nekdanj krasnih domov — tedaj — tedaj je stopil pred njo oni kleti tulec, ki ga je sovražila že od vekov, ki ji je prizadel že nešteto ran, jo žalil in jo hotel ugonobiti ob vsaki priliki, da bi potem on zagospodaril čez njene loke in gozdove. —

Prišel je sem čez poljane s hudobnostjo v srcu. Prišel je in iztrgal vaše zastave, zamoril s svojim grohotom vaše navdušenje. A zatri vam ni vašega ponosa. Poznam vas predobro, da nočete biti njegovih sužnji.

Bratje! Pridre trenutek, da se vidimo: napočí tudi vam dan vstajenja! In takrat zapojemo iz dna duše, iz tisoč grl: „Lepa naša domovina!“ — da bo naša pesem vršela do neba oboka, da bo bobnela od sinjih gorá, da se bodo tresle kraške pečine! Nikdar se ne uklonimo tuicu! Svobodni hočemo biti, saj smo sinovi in hčere svobodnih gorá, in iztrgati hočemo tebe, liuba Goriška, grabežljivim rokam sovraga! — Sedaj poslušaj, bistra Soča, kar gorko ti srce naroča:

Kar še je shranjenih vodá
v oblakih tvojega neba,
kar hraniš v svojih je ravninah,
kar skrivaš v cvetnih je planinah —
pridrvi jih zdaj vse na dan,
narasti, vzkibi v tok strašan!
Ne stiskaj v meje se bregov,
srdíta čez bregove stopi
in tuice, zemlje lačne, vtópi
na dno razpenjenih valov!

To je klic tvojih otrok, ki se danes ne morejo in ne smejo povrnil k tebi, ki te nočejo gledati v verigah suženstva, ker si ponos Slovenije! Od nekdanj je ob tvojih bregovih donela slovenska pesem in doneti mora, dokler bibe zadnje primorsko — slovensko — slovansko srce!

Primorka.

Vажnost lepe pisave.

Prvo podlago čitanju in pisanju polaga ljudska šola. Osobito glede pisave velja to pravilo. Otrok, ki si je v ljudski šoli prisvoji lepo pisavo, si jo tudi gotovo ohrani do visoke starosti. Mladina naj torej pazi, da si prisvoji lepo pisavo! V narodu velja pravilo: Obлека dela človeka. Človeka, snažno in lepo obliččenega, kaj radi vidimo: nasprotno pa velja za umazanca in raztrganca. — Baš tako radi vidimo lepo in